

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta T.
przy uczestnictwie R. E., A. M., M. M., T. M., Z. S., B. Ś. i Gminy Miasta T.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A. M. oraz skargi kasacyjnej uczestniczki
R. E.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania,**
- 2) oddała wniosek uczestniczki Gminy Miasta T. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. M. i R. E. – uczestniczki postępowania z wniosku Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta T. o zasiedzenie złożyły – każda z osobna - skargi kasacyjne od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 20 stycznia 2019 r., oddalającego ich apelacje od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 23 kwietnia 2018 r., którym stwierdzono, że Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1986 r. prawo własności nieruchomości położonej w T..

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Zarówno w skardze kasacyjnej uczestniczki postępowania A. M., jak i w skardze kasacyjnej uczestniczki R. E. oparto się na przesłance wskazanej w art.

398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sądy rozpoznające sprawę przyjęły błędną datę rozpoczęcia biegu zasiedzenia, gdyż co najmniej do 1985 r. Skarb Państwa był jedynie dzierżycielem nieruchomości, co ma istotne znaczenie dla stwierdzenia, czy zaistniała przesłanka zasiedzenia z art. 172 § 2 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 – nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym – jego zdaniem – Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania w obu skargach nie odpowiada powyższym wymaganiom. Istotnie, gdyby sądy *meriti* przyjęły, że Skarb Państwa był w podanym okresie jedynie dzierżycielem nieruchomości i pomimo takiego ustalenia zastosowały art. 172 § 2 k.c., skarga

byłaby oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie jednak Sądy zastosowały ten przepis w oparciu o odmienne ustalenia faktyczne, tj. przyjmując samoistność posiadania nieruchomości przez Skarb Państwa, o której przesądziły m.in. takie okoliczności jak podejmowanie czynności wykraczających poza bieżące zarządzanie cudzą nieruchomością, dokonywanie w niej kapitalnych remontów bez próby nawiązywania kontaktów z właścicielem nieruchomości itp. Wskazany przepis został zatem zastosowany poprawnie. Natomiast czynienie zarzutem skargi kasacyjnej ustaleń faktycznych sądów powszechnych rozpoznających sprawę jest zaś wykluczone na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.